

Autor scenariusza: Paweł Błasiak, Ewa Pytlak

TYTUŁ – Indyjska ulica

Cel:

- zapoznanie dzieci z wyglądem i życiem współczesnej indyjskiej ulicy.

Potrzebne środki i materiały:

zdjęcie polskiej ulicy; zdjęcia z ulicy w Indiach; materiały papiernicze, plastelina, farby, pędzle, krepina, klej, nożyczki, karteczki z nazwami lub ilustracjami osób występujących na indyjskiej ulicy, kartoniki do gry (załącznik nr 1), opis indyjskiej ulicy (załącznik nr 2).

Realizacja:

1. Nauczyciel ustawia ławki w dwóch równoległych rzędach, pomiędzy którymi będzie biegła indyjska ulica. Na ławkach i krzesłkach umieszcza karteczki z nazwami osób i rzeczy charakterystycznych dla jej wyglądu: zaklinacz węży, fakir, słoniowa taksówka, sprzedawca sari, sprzedawca turbanów, pucybut, sprzedawca ozdób, sprzedawca pamiątek.
2. **Ulica w Indiach.** Nauczyciel prezentuje dzieciom zdjęcia polskiej i indyjskiej ulicy, zaś uczniowie w grupach wyliczają dzielące je różnice. Nauczyciel pyta, kogo nie spotkamy na polskiej ulicy, jakich zwierząt i przedmiotów nie znajdziemy w Polsce? Następnie, opowiada o indyjskiej ulicy, prezentując przy tym zdjęcia.

Na indyjskiej ulicy dzieje się bardzo wiele. Po obu jej stronach, często w wejściach do domów, ustawiane są różne stragany z pamiątkami (statuetki Buddy, różnej wielkości figurki słoni, ozdoby, torby ze skrawków materiału) bądź biżuterią wyrabianą na oczach kupujących. Dominują szklane lub metalowe bransolety, naszyjniki,

kolczyki, pierścionki. Trzecim popularnym tworzywem jubilerskim jest kamień. Nie brakuje stoisk z przyprawami: kurkumą, kuminem, chili, cynamonem, sproszkowanym imbirem. Sprzedawane są też owoce – najbardziej popularne to banany, pomarańcze, papaja. Ciągłe jeszcze w niektórych miejscach można spotkać słonie wykorzystywane jako ciężarówki lub taksówki, choć coraz częściej zastępowane są przez samochody, a same stają się atrakcją turystyczną.

Nie musisz samodzielnie czyścić butów, wystarczy, że wyjdiesz na ulicę, a na pewno na rogu jakiegoś domu spotkasz czyścibuta, który za stosowną opłatą zrobi to za ciebie. Wszechobecnym środkiem transportu jest rower, łatwo możesz przemieścić się rowerową taksówką, zwaną riksą. Niekiedy na ulicach możesz spotkać małpy. Wówczas uważaj, bo są one skłonne do psikusów i możesz stracić owoc, który właśnie jesz lub chustkę, którą masz na głowie.

Na indyjskiej ulicy panuje hałas, zgiełk i rwetes. Nie obowiązują tu żadne reguły ruchu drogowego, musisz uważać na samochody, rowery, słonie, riksze, przeciskać się koło straganów, być ostrożnym, gdyż nadal tamtejsze kobiety przenoszą na głowach znaczne ciężary i pakunki. Nierzadko spotkasz też swobodnie poruszającą się po ulicy krowę. Kiedyś jej pojawienie się na ulicy wiązało się z zatrzymaniem ruchu i oczekiwaniem aż sama przejdzie. Obecnie przeprowadza się ją tak jak każde inne zwierzę, choć nadal jest ona wyjątkowym zwierzęciem. Zwyczajowo pierwszy wypieczony placek razowy, pełniący w Indiach funkcję chleba, pozostawiany jest dla krowy.

Nauczyciel podczas opowiadania układa przed dziećmi zdjęcia z indyjskiej ulicy. Następnie uczniowie odwracają się, a nauczyciel zmienia kolejność ułożenia zdjęć. Zadaniem dzieci jest odtworzyć ich pierwotną kolejność.

- 3. Spacer wśród tłumu.** Nauczyciel dzieli dzieci na dwie grupy. Pierwsza z nich ma dotrzeć z jednego końca ulicy na drugi z „bagażem” na głowie na wzór hinduskich kobiet, które w ten sposób przenoszą przedmioty. Dzieci z drugiej grupy poruszają się w

sposób swobodny, w różnych kierunkach, zgodnie z rolą przydzieloną im przez nauczyciela. I tak, sprzedawca sari zachwala swój towar, kierujący riksą jedzie nią szybko, słoniowe taksówki spacerują dostojnie, a pozostałe dzieci biegają. Cała ulica zastyga bez ruchu na hasło „Święta krowa”, zaś ożywia się na hasło „Przeszła”.

4. **Zgadnę, kim jestem.** Na plecach dzieci nauczyciel przyczepia karteczki z obrazkami lub nazwami osób i zwierząt, które można spotkać na indyjskiej ulicy. Każde z dzieci wędruje po sali i zadając innym pytania, na które ci mogą odpowiedzieć jedynie „tak” lub „nie”, próbują odgadnąć swoje role. Gdy tak się stanie, dzieci siadają na przeznaczonym dla swojej postaci miejscu na indyjskiej ulicy.

Młodszym uczestnikom zabawy proponujemy zgadywanekę „Kim jestem?”. Dziecko wybiera postać pokazaną na zdjęciu i próbuje ją przedstawić za pomocą gestów i dźwięków. Inne dzieci odgadują, kim jest tajemnicza postać.

5. **Gra „Specjalista indyjskiej ulicy”.** Nauczyciel zaprasza dzieci do gry. Jej celem jest uzyskanie jak największej liczby produktów do sprzedaży, skorzystanie z jak największej liczby usług lub zarobienie jak największej sumy rupii. We wstępnej fazie gry dzieci przygotowują się do odegrania swoich ról: ustawiają stragany z produktami, przygotowują narzędzia usługowe, reklamy swoich stoisk, a uczniowie pełniący role przechodniów przygotowują sobie strój i pieniądze (każdy przechodzień ma rupie innego koloru).

Opis ról w grze:

1. Małpy – robią psikusy, tzn. w sposób niezauważony próbują przylepić innym samoprzylepne karteczki z własnym rysunkiem podpisem lub wykraść coś ze straganu.
2. Przechodnie – starają się skorzystać z jak największej liczby usług i zakupić jak najwięcej towarów. Każdy przechodzień

- przygotowuje własne rupie, wycięte z kartki o innym kolorze oraz strój pasujący do indyjskiej ulicy.
3. Pucybut – przygotowuje swój szyld, szmatkę do czyszczenia butów, wycina z kartonu szczotkę, przygotowuje swoje wizytówki. Wręcza je każdemu, kto wyczyści u niego buty.
 4. Sprzedawca tkanin – przygotowuje z papieru kolorowe tkaniny i torby szyte ze skrawków materiałów oraz przygotowuje szyld dla swojego stoiska.
 5. Sprzedawca turbanów – koloruje i wycina turbany na sprzedaż.
 6. Sprzedawca pamiątek/ozdób – rysuje lub koloruje ozdoby i pamiątki: posążki Buddy, drewniane figurki stoni, dzbany, szkatułki, puzdereczka.
 7. Rikszarz – rysuje na kartonie rikszę, szyld dla swoich usług oraz wizytówki.
 8. Stoń – przygotowuje rysunek stonia z platformą do siedzenia, swój szyld, wizytówki.
 9. Sprzedawca owoców – przygotowuje stragan i owoce do sprzedaży.
 10. Sprzedawca przypraw – przygotowuje torebki z przyprawami do sprzedaży.
 11. Fakir – przygotowuje sobie zestaw do chodzenia po rozżarzonych węglach.
 12. Zaklinacz węży – rysuje koszyk z wężem i wykonuje węża z papieru.

Zasady gry:

- Gra trwa w czasie określonym przez nauczyciela i kończy się na jego sygnał.
- Usługodawcy i sprzedawcy mogą zachwalać swoje towary i usługi.
- Przy stoisku, straganie, punkcie usługowym może przebywać tylko jedna osoba.
- Grę wygrywa gracz – przechodzień, który wymienił największą liczbę rupii na towary i odwiedził najwięcej stoisk lub usługodawca

bądź sprzedawca, który zarobił najwięcej rupii i obsłużył jak najwięcej klientów.

6. **Podsumowanie zajęć.** Nauczyciel sadza dzieci w kręgu, po kolei wręcza każdemu figurkę stonia i prosi o dokończenie zdania: „Na indyjskiej ulicy...”

Propozycje zajęć rozszerzających:

1. Malowanie indyjskiej ulicy.
2. Zabawa „Prawda/Fałsz”. Dzieci obserwują ilustrację indyjskiej ulicy, następnie nauczyciel wypowiada zdanie, dotyczące obrazka, np. „Na obrazku siedzi fakir w niebieskim turbanie”. Jeśli, w opinii dzieci, zdanie jest prawdziwe, to kiwają głową na „tak”, a jeśli uważają, że zdanie jest fałszywe, kręcą głową na „nie”.